

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Imate kaj radi svetnike božje? Gotovo časti vsak izmed vas svojega svetega patrona. Po nekaterih duhovskih hišah imajo navado, da si izberó vsak mesec posebnega svetnika, kateremu se priporočajo v vseh potrebah in ga kličejo na pomoč v tistem mesecu. Kaj, ko bi izbrali tudi mi za mesec julij in avgust posebnega priprošnjika našim Marijinim vrtcem? V misijonskem koledarčku za mladino čitamo pod 31. julijem Ignacij Lojola, spoznavalec. Ta bodi naš patron za prihodnja dva meseca. Boste že videli, zakaj. Poslušajte o njegovem življenju.

Ignacij (Ognjeslav) je bil rojen leta 1491. v graščini Lojola na Španskem. Oče, visok plemenitaš, je poslal mladeniča na dvor španskega kralja, da bi služil kralju z drugimi plemiči. Ignaciju pa ni ugajalo življenje na dvoru; hotel je postati vitez-vojak in si v vojskah pridobiti slave. Zapustil je torej dvor in odšel med vojščake. Radi velike hrabrosti in srčnosti je postal v kratkem stotnik (kapetan). Francozi so tedaj udrli na Španko, Španci so se pripravili v bran. Mesto Pampelono so utrdili za silo in se branili v njem. Ignacij je osrčeval vojake in se vedel zelo pogumno. Sovražna krogla ga je težko ranila na nogi. Prenesli so ga na rojstni grad. Več časa je bil bolan. Da si prežene dolgi čas, začne prebirati pobožne knjige. Ko je pre-

čital življenje Kristusovo in svetnikov božjih, je spoznal do dobra, da je ustvarjen le samo za to, da služi Bogu. Zgledi svetnikov so ga navdušili za službo božjo, v srcu se mu je vnela goreča želja po svetem življenju. Ponoči je vstajal in objokoval kleče pred podobo Matere božje svoje grehe in pri-segel njej in njenemu svetemu Sinu večno zvestobo. Neko noč se mu je prikazala sveta Devica z detetom.

Ko ozdravi, se napoti na slavno božjo pot k Materi božji na goro Montserat. V Pirenejah je slavna božja pot, kamor hodijo Španci častit svojo ljubo nebeško Gospo. Poleg lepe in velike cerkve je ondi slaven benediktinski samostan. V tem samostanu opravi Ignacij pri nekem pobožnem starčku dolgo spoved. Po spovedi podari svojo dragoceno obleko nekemu ubožcu, svoje orožje pa nese v cerkev in ga ondi obesi kot dar pred oltarjem Matere božje. Celo noč potem prečuje v pobožni molitvi. Iz te cerkve odide v mestece Manrezo. V tamošnji bolnišnici streže bolnikom in živi zelo strogo. Iz bolnišnice se umakne čez nekaj mesecev v neko jamo poleg mesta. Tukaj se posti, veliko moli, objokuje grehe in šiba vsak dan svoje telo. Hudobni duh ga pa silno nadleguje s hudimi skušnjavami. Poloti se ga velik nemir. Boji se, da ni svojih spovedi opravil dobro. Čuti se zelo zapuščenega od Boga. Ko te preskušnje prestane, mu podeli Bog veliko nebeških tolažb, razodenj in prikazni. V manreški jami spiše Ignacij knjigo o duhovnih vajah. Začne pa tudi z besedo učiti ljudi. Njegove govore ljudje radi poslušajo, in grešniki se izpreobračajo. Tudi nevernike bi Ignacij rad izpreobrnil, zato se napoti v Sveto deželo. Vrne se potem in sklene postati duhovnik. Star je 33 let, a zna samo pisati in čitati. Zatorej začne z malimi dečki obiskovati latinske šole. Gre potem na visoko šolo v Alkalo. Poleg svojega učenja veliko moli, streže bolnikom in uči otroke katekizma. Zaradi gorečnosti v skrbi za zveličanje duš mora prestati veliko neprijetnosti in zasramovanja, je celó zaprt.

S Španskega se napoti na Francosko v Pariz. Zbere devet sošolcev in napravi ž njimi l. 1534., na praznik Marijinega vnebovzjetja, obljubo devištva in uboštva. Hoče s temi tovariši med neverne Turke v Sveto deželo. Zaradi vojske pa ne more odpotovati. Ignacijevi tovariši postanejo mašniki. On sam se pripravlja v tihi samoti 18 mesecev z molitvijo in postom na svojo prvo sveto daritev. Opravi jo v Rimu v cerkvi Matere božje. Njegovi tovariši se porazdele po raznih mestih, da opominjajo učence visokih šol k lepemu krščanskemu življenju. V bolnišnicah strežejo bolnikom, živijo od miloščine, poučujejo otroke in pridigajo pokoro po javnih trgih. Ignacij gre z dvema tovarišema k svetemu očetu, ponudit se v službo. Papež jih sprejme in jim naroči, naj poučujejo mladino in prirejajo svete misijone. Leta 1540. potrdi papež Pavel III. pravila, ki jih je napisal Ignacij za svoje tovariše. Tako se je začel red jezuitov ali družba Jezusova.

Za časa sv. Ignacija so bili zelo žalostni časi. Ljudstvo je bilo nevedno in slabo poučeno tudi v krščanskem nauku. Zaradi tega je bilo vdano raznim pregreham. Krivoverstvo se je širilo po raznih deželah. Ignacij je bil izvoljen od Boga, da pomaga s svojimi tovariši katoliškemu ljudstvu. Družba Jezusova se je vedno bolj širila in rasla. Ignacij je postal njen poglavar ali general. Pošiljal je svoje tovariše na vse kraje Evrope, pa tudi med pogane v Azijo, Afriko in Ameriko. Gledal je, da so cerkve lepo zaljšali, da so poučevali otroke v krščanskem nauku, da so pridigali odraslim ljudem in ljudstvo spodbujali k vrednemu in pogostemu prejemanju svetih zakramentov. Ustanovil je Ignacij veliko zavodov, gimnazij, sirotišnic in zavetišč. Njegov izrek je bil: »Vse v večjo čast božjo.« Zato je tudi pri vseh svojih načrtih zaupal v pomoč z nebes.

Potem ko je bil pretrpel veliko hudih bolezní, je čutil, da se mu bliža smrt. Noč in dan je hrepenel, da bi kmalu gledal Boga. Dne 31. julija 1556 se mu je njegova želja izpolnila.

Uro po solnčnem vzhodu je uprl svoje oči proti nebu in izgovoril presveti imeni Jezus in Marija in mirno v Gospodu zaspal. Že v življenju, posebno pa po smrti, ga je Bog poveličal s čudeži.

Dragi otroci! Sveti Ignacij je zelo srčno častil Marijo. Molil je rad pred njeno podobo, romal na njeno božjo pot, v njeni cerkvi imel svojo prvo sveto mašo. Red, ki ga je on ustanovil, z vso vnemo še dandanes širi češčenje Matere božje in posebno Marijine družbe. Zato bomo prosili ta dva meseca svetega Ignacija, da nam izprosi pravo pobožnost do Marije, da nam izprosi milost, da vstopimo vsi v Marijino družbo in da vztrajamo v nji zvesto do konca. Pa še nekaj! Sveti Ignacij je posebno priporočal nek o d u h o v n o v a j o, ki je tudi vam otroci zelo potrebna in bo koristna.

Mogoče vam je znana ta-le zgodbica: Neka žena je imela posestvo, ki je šlo rakovo pot. Gre k nekemu puščavniku in mu potoži svoje razmere ter ga prosi, naj ji da kak nasvet. Puščavnik ji da malo škatlico in ji naroči, naj obišče s to škatlico v rokah vsak dan večkrat vse prostore svoje hiše. Žena napravi, kakor ji je naročil puščavnik. Ko gre zgodaj zjutraj ali pozno zvečer po svoji domačiji, zapazi marsikaj. V kleti zapazi, kako si cvrejo in pečejo dekile brez njene vednosti. Na kašči zapazi, kako ji hočejo odnesti tatovi cele vreče pšenice. Zdaj spozna, odkod to, da gre z njenim gospodarstvom vedno slabše. Potrudi se in gleda bolj na svoje posle.

Otroci Marijini! Kako gospodarite vi s svojimi dušami? Ste li vsak dan duševno bolj bogati ali pa bolj ubogi? Glejte, rad vam bi dal tudi jaz škatlico, da z njo pomorete svoji duši. Škatlica se imenuje: v s a k d a n j e i z p r a š e v a n j e v e s t i. Noben večer ne pozabite, da si dobro izprašate svojo vest. Pojdite v duhu spet po vseh krajih, koder ste hodili čez dan; pomislite na osebe, s katerimi ste govorili; na dela, ki ste jih opravljali. Preglejte vse ure dneva, vse misli, vsa svoja nagnenja. Pojdite zvečer po večerni molitvi s škatlico izpraševanja

vesti v duhu po delu celega dneva. Poglejte, kako je bilo zjutraj z vstajanjem. Ste vstali v pravem času? Ste se li sramežljivo oblekli? Kako je bilo z jutranjo molitvijo? Je-li bila kratka, površna, nemarna? Ste molili pred jedjo, po jedi? Kako je bilo po poti v šolo? So bile naloge spisane? Ste se naučili to, kar vam je bilo naročeno? Ste dali mir v šoli? Ali ste se po poti domov lepo vedli? Ste bili li prijazni s prijatelji in prijateljicami? Se niste mogoče zmerjali, pretepali, metali kamenje? Ste li opoldne molili? Ste lepo opravili domača dela, ste že pri prvi besedi ubogali starše? Kakšni ste bili z brati in sestrami čez dan? Ste ubogali starejše, ste bili prijazni z mlajšimi? Če se vam je delo sponeslo, niste bili mar prevzetni, nečimerni? Če se vam je kaj ponesrečilo, ali niste bili preveč malodušni? Kako je bilo s plevelom nevoščljivosti, lenobe itd.?

Ko ste tako dobro pregledali vse svoje delo preteklega dne, ne pozabite na kesanje. To mora biti po vsakem izpraševanju vesti in pa trdni sklep, da se želite z božjo pomočjo poboljšati. Opravite molitvico kesanja prav pobožno! Dobro je tudi, če kar s svojimi besedami poveste Bogu, da vam je žal, da ste ga žalili, in da ga prosite prav lepo odpuščanja.

Sveti Ignacij si je vsak dan večkrat izprašal svojo vest. Svojim tovarišem je določil, da si morajo pred kosilom in po večerni molitvi izpraševati svojo vest. Prepričan sem, da si tudi vi, dragi čitatelji »Angelčka«, izprašate vsak večer svojo vest. Če ste to morda dosedaj nemarno opravljali, prizadevajte si odslej, da boste to dobro izvršili.

Naš patron sveti Ignacij naj nam bo — julij in avgust — zgled goreče ljubezni do Marije in pa dobrega vsakdanjega izpraševanja vesti. Prosimo ga, naj nam izprosi milost od Boga, da ga bomo vsi v tem posnemali.

Dragi Marijini otroci! Na svidenje drugič!

Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

